

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **S. E. C.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, čj. KRPA-246679-13/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, čj. 4 A 84/2017-34,

t a k t o :

- I. V řízení **s e p o k r a č u j e .**
- II. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která bude proplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 7. 2017 žalovaná zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (Dublín III.). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u městského soudu, který ji výše uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasí s posouzením žalobní námítky, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje žádnou úvahu o tom, zda je dána možnost přemístit stěžovatele do Rumunska, Rakouska, Švýcarska nebo Dánska, kde požádal o mezinárodní ochranu. Podle stěžovatele je správní orgán povinen vypořádat se s obecnou možností předání (tedy absencí nedostatků dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.) vždy, protože zákonným důvodem zajištění může být pouze předání do státu, v němž neexistují systémové nedostatky řízení o mezinárodní ochraně. Nelze připustit, aby se správní orgán byl povinen vypořádat se systémovými nedostatky jen v případě, že je cizinec namítne. Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Usnesením ze dne 3. 1. 2018, čj. 5 Azs 296/2017-23, NSS přerušil řízení o kasační stížnosti, protože v jiné věci (sp. zn. 10 Azs 252/2017) položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, jejíž posouzení je podstatné také pro rozhodnutí v této věci. Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 15. 8. 2017) *[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, [...] soud řízení o žalobě zastaví. [...] Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.* NSS se Soudního dvora zeptal, zda výklad unijních předpisů brání vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje NSS přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn (v této věci byl stěžovatel propuštěn ze zajištění dne 12. 9. 2017). V mezidobí však Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, rozhodl, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (tj. dnem 21. 1. 2019, č. 16/2019 Sb.). Vzhledem k uvedenému odpadl důvod, pro který bylo řízení přerušeno. Proto NSS rozhodl ve výroku I. tohoto rozsudku, že v řízení se pokračuje (§ 48 odst. 6 s. ř. s.), a kasační stížnost projednal.

[7] Ze správního spisu plyne, že stěžovatel žádal o udělení mezinárodní ochrany v roce 2012 v Rumunsku, Rakousku a Švýcarsku, v roce 2014 v Dánsku a v roce 2016 v Itálii. Stěžovatel byl již v roce 2016 navrácen z ČR do Itálie, ve které s ním bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Odtud se do ČR vrátil zpět za svou přítelkyní, aniž měl jakékoliv oprávnění k pobytu na území ČR. Dne 4. 7. 2017 byl stěžovatel kontrolován a zajištěn podle zákona o policii hlídkou Policie ČR na Oddělení azylové a migrační politiky, pracoviště Praha 6, protože lustrací v Schengenském informačním systému bylo zjištěno, že je veden jako nežádoucí cizinec se zákazem vstupu do Schengenského prostoru a se záznamem v Itálii z důvodu bezpečnostního rizika. Téhož dne zahájila žalovaná se stěžovatelem řízení o povinnosti opustit území ČR dle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že je stále žadatelem o mezinárodní ochranu v Itálii. Rovněž rozhodla o jeho zajištění za účelem předání do státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

[8] NSS při posouzení této věci vycházel z rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS (jímž byl překonán rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017, čj. 2 Azs 6/2017-19, který stěžovatel citoval v kasační stížnosti), z něhož

pokračování

plyne, že správní orgán není povinen vždy a v každém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda je předání cizince do určitého státu (států) fakticky a právně uskutečnitelné a zda v takovém státě (státech) dochází k tzv. systémovým nedostatkům řízení o mezinárodní ochraně. Pokud cizinec systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází a nepanují o nich ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl.

[9] V okamžiku rozhodnutí o zajištění cizince nemusí být ještě postaveno najisto, do kterého z více států, v nichž cizinec požádal o mezinárodní ochranu, bude předán. Výslovné a podrobné posouzení možných překážek předání cizince je především záležitostí rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, popř. rozhodnutí, že podle čl. 3 nařízení Dublin III. je státem příslušným k posouzení žádosti jiný členský stát. Právě v těchto rozhodnutích již musí být konkretizován stát, do kterého se cizinec navrácí.

[10] Pokud je otázka tzv. systémových nedostatků namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, obecně platí, že krajský soud si nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně dány, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.

[11] V projednávané věci stěžovatel v řízení před žalovanou nenamítal systémové nedostatky vůči žádnému z výše uvedených států, v nichž v minulosti požádal o mezinárodní ochranu. Nadto neuvedl ani žádný důvod, proč by neměl být předán do Itálie, ale do některého ze čtyř dalších států, kde v minulosti žádal o mezinárodní ochranu. Konkrétní systémové nedostatky stěžovatel neformuloval ani v žalobě a kasační stížnosti, v nichž namítal pouze nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované [jakkoliv svou kasační námítku podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je zřejmé, že svou podstatou spadá pod písm. d) citovaného ustanovení].

[12] Vzhledem ke všemu výše uvedenému NSS neshledal povinnost žalované výslovně se zabývat uskutečnitelností předání (vč. posouzení tzv. systémových nedostatků) do Rumunska, Rakouska, Švýcarska či Dánska. Nelze nic vytknout postupu žalované, která se zabývala tím, do které z pěti zemí, kde stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, bude s největší pravděpodobností předán. Podle napadeného rozhodnutí bylo prokázáno, že stěžovatel je stále žadatelem o mezinárodní ochranu v Itálii, kam již byl jednou (v roce 2016) z ČR navrácen, a proto žalovaná výslovně posoudila splnění podmínek předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. právě ve vztahu k Itálii.

[13] Pro úplnost NSS poznamenává, že z rozhodovací praxe správních soudů a správních orgánů ani z dalších dostupných informací nevyplývaly žádné poznatky o tom, že by cizinci nemohli být předáváni do Rumunska, Rakouska, Švýcarska či Dánska z důvodů ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. [srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 4. 2017, čj. 2 Azs 81/2017-26 (Rakousko), ze dne 21. 3. 2018, čj. 2 Azs 33/2018-20 (Rumunsko), ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2018-29 (Švýcarsko, Dánsko)]. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by stěžovateli předáním do těchto států hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4

Listiny základních práv EU; sám stěžovatel při podání vysvětlení uvedl, že mu podle jeho názoru žádné takové nebezpečí v těchto státech nehrozí.

[14] NSS uzavírá, že žalovaná nebyla v rozhodnutí o zajištění stěžovatele povinna výslovně zdůvodňovat, zda v Rumunsku, Rakousku, Švýcarsku a Dánsku dochází k systémovým nedostatkům řízení o mezinárodní ochraně či nikoliv. Posouzení možnosti předání stěžovatele do Itálie, které bylo v době rozhodnutí o zajištění velmi pravděpodobné, je podle NSS podrobné, logické a přesvědčivé. Městský soud tedy postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele zamítl jako nedůvodnou.

[15] Závěrem NSS konstatuje, že rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014-27, který stěžovatel citoval v kasační stížnosti, není na danou věc přílehlavý, neboť se týká povinností správního orgánu rozhodujícího o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (tj. Ministerstva vnitra), nikoliv otázky odůvodnění rozhodnutí Policie ČR o zajištění cizince.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl a žalované, která měla ve věci úspěch a měla by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[18] Zástupcem stěžovatele byl usnesením městského soudu ze dne 4. 8. 2017 ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Zástupci NSS přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je odměna navýšena o částku odpovídající této dani (tj. 21 %). Částka v celkové výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu NSS ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu